

taggasi endise holetusse sisse ja klusad Jummalat, kummi temma sinult üsna ärra kelab omma templi, mis sa tännini ei mõistnud kalliks piddada!" — Need sõnnad leikasid mo süddamesse kui mõök. Häbenedes ja kartes katsin omma silmad kättega kinni; siis rakis wäggewa sõnnaga mees jälle: „Tulle nüüd minnuga, Jummalatenistus on kirrikus hakkanud! Ma tahhan sulle sedda wägge anda, et selgeste pead näggema, mis sugused süddame ohwrid siin Jummalale mele järrel on ja mis sugused muud ei olle, kui filmakirja asfi. Sa pead ennast näggema, kui inimesse film muudu näeb, agga panne sedda tähhele meleparrandamisefeks!"

Läksime nüüd kirriku sisse ja mo seltsimees wiis mind ühte kohta, kus kõik kogudus mo silma ees olli. Ma kartsin wägga! Kirrik olli rahwast täis, agga ommeti ni waikne lugu, et ma midagi ei kuulnud. Küsisin siis omma immelikku sõbra käest: „mis parrast seisab kogudus wait, eks ta nüüd ammu peaks laulma?" „Maad laulawad, — wastas teine, — agga wata, ma ollen so kuulmisefis suguseks muutnud, et sa muud ei pea kuulma, kui agga neid pahwid ja laulusid, mis tössifist süddamest tullewad. Mis süddamest ei tulle, se on sul nüüd kuulmata. Kui üks hing siin hakkab tühja ja kurja mõtlema, siis selle laulu ja pahwe heäl sinu kuuldes wähheneb, kummi üsna kustub.

Kellest sa midagi ei tule, se polle süddant Jummalale liggi tonud!" Ma hakkasin nüüd sedda imet, mis mo silma ees olli, tähhele pannema. Nägin, orrila mängija ligutas kõigest wäest kässi, jalgu, agga ei saatnud heält ette; eh ma tundsin, selle mehhe tenistus ei olnud muud, kui paljas mängimine käega, ta ei mänginud Issandale omma süddames. Nägin, et kõik rahwas istus seal tössise nänga ja kõik juud ollid lahti nagu lauldes, agga ma ei kuulnud mitte täie heälega laulmist, waid agga tassast õhku, nagu ligutaks waikne tuul metsas pude lehti. Küll se olli hirmus kuulda ja näha! Tuhhanded ollid koos, agga ni wähhä laulmist ja pallumist süddamest! Mittu pinki pannin tähhele, kust sugugi heält ei tõhõnud; need ollid kõik kombe parrast kirrikus. Mu kitus lauldi, ja wata, wahhest olli wähhä kuulda, wahhest ei midagi. Üksitunnistus loeti altari pealt, ei olnud ennast kui kaks ehk kolm, sedda kuulsin sedda süddamest ka luggema, teised süddamed ollid wait. Hakkati jälle laulma, agga ennamiste ilma heäleta; waikne lugu iggal pool. Siis kuulsin korraga lapshe heält, se laulis selgeste ja illusaste: „Sa armas Issa tead, mis kahjuks tulieb meil, kõik omma lastel' sead, mis hea ja tarwis neil' n. t. s." Eh se üks heäl tuhhandete hulgas, kelle südda tum olli, se teggi mo mele rõõmsaks. Pörasin sinna,